

Ärende 17

Verksamhetsplan för 2005

FSN 2005-06-21

Rolf Könberg m fl (m)

Björn Ljung m fl (fp)

Sven Påfvels (kd)

Förslag till beslut

att delvis godkänna förslaget till beslut, samt

att därutöver anföras

Det är oerhört värdefullt att fastighets- och saluhallskontoret snabbt kommit i gång med sitt arbete i en välfungerande organisation. Kontoret bedriver en strategiskt viktig verksamhet i staden främst genom sitt lokalförsörjningsarbete och krisberedskapsansvar. I tider med nya organisationer och nya ansvarsområden är det av stor vikt att kontoret agerar på ett ansvarsfullt sätt och som en god arbetsgivare för medarbetarna.

En förutsättning för ett bra arbete är en långsiktig ekonomisk planering och inte bara kortsiktiga besparingar som t ex genom neddragningar på underhåll. Det är inte bara vanskligt att eftersätta underhållet utan leder även till kapitalförstöring. Kontoret måste i fortsättningen spara på andra sätt, genom att t ex handla upp delar av verksamheten om rationaliseringskraven på kontoret skall kunna uppnås.

Det finns inget egenvärde för en kommun att äga fastigheter och mark. Staden bör sälja sådant som inte tillhör eller behövs för verksamheten. Försäljningar i enlighet med försäljningspolicyn ska fortsätta under perioden och dessutom bör avkastningskravet ses över och följas upp noggrant. I revisorernas årsrapport framgår att det försäljningsbeting på 500 mnkr som fanns inom fastighetsförvaltningen 2004 inte uppnåddes detta år heller. Eftersom stadsdelsförnyelsen avses finansieras av försäljningsintäkter måste försäljningskravet fullt ut uppfyllas, vilket måste följas upp löpande.

I dag äger staden ett antal saluhallar. Det finns som vi ser det inget rimligt skäl till att stadens ska äga dessa hallar och definitivt inte anlägga nya kommunala saluhallar – vilket det finns planer på för t ex Skeppsbron.

Förslaget att låsa in all stadens mark utanför kommungränsen, totalt 26000 hektar d v s en större yta är hela Stockholms stad, i en stiftelse innebär i realiteten att staden ger bort mark för 1 miljard kronor. Förslaget innebär att man trampar på demokratin när man för all framtid tvingar stockholmarna att avstå från sin gemensamma förmögenhet.

En stiftelse är det minst demokratiska styrelsesättet där stockholmarna och stadens politiker har svårast för att få insyn i arbetet. Det är uppseendeväckande att majoriteten väljer en stiftelse för stadens mark efter alla de avslöjanden om stiftelser där det

förekommit mygel och oegentligheter. Konsekvensen av att mark och övrig egendom tillförs en stiftelse leder till att dessa blir undantagna all kommunal styrning och kommunfullmäktige har ingen vetorätt över stiftelsens styrelse. Det demokratiska beslutsfattandet i framtiden, både från Stockholms stads kommunmedborgare och från medborgare i berörda kommuner, begränsas på ett olyckligt sätt. Det är inte rimligt att Stockholms kommunfullmäktige i princip förvägrar exempelvis Salems kommun att utvecklas och skapa tillväxt på de villkor som kommunens egna invånare önskar. Majoriteten uppvisar härvidlag ett drag av maktfullkomlighet som är föga smickrande.

Stiftelsebildningen innebär dessutom att grönområden ställs mot bostadsbyggande, på ett sätt som inte är nödvändigt. Stockholm är Sveriges tillväxtmotor och om Stockholm ska kunna utvecklas och driva landets utveckling så krävs möjligheter att bygga bostäder även på oexploaterad mark både inom stadens gränser och utanför. Överföringen av 26000 hektar mark till en stiftelse kommer att resultera i att staden inte har någon som helst påverkan eller insyn i stiftelsen och dess egendom.

Det hade varit önskvärt att majoriteten, istället för att lägga all mark i stiftelsen, hade gjort någon form av prioritering av grönområdena och ställt den mot målet om bostadsförsörjning. Det har visat sig att kvantiteten inte alltid är avgörande för belåtenhet och utnyttjande av grönområden. Istället är det kvaliteten på grönområdena som är viktig ur brukarnas synvinkel. Detta gör att den av majoriteten överdrivna motsättningen mellan bostadsbyggande och förekomsten av grönområden i själva verket är marginell.

När det gäller stadens innehav av sommargårdar framstår det som mycket underligt att nämndens majoritet i fallet med Börjesvik frångick det gällande policyn. Det är nu än mer angeläget att arbetet med att sälja övriga sommargårdar intensifieras.